

Sygn. akt I C 356/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2016 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. M. kwotę 2 000,00 zł (dwa tysiące złotych) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.12.2014 r. oraz kwotę 305,58 zł (trzysta pięć złotych i 58/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

oddala powództwa w pozostałej części.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 356/15

UZASADNIENIE

Powódka B. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku drogowego z dnia

4 listopada 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że w dniu 4 listopada 2014 roku w G. na ulicy (...) doszło do wypadku komunikacyjnego, spowodowanego przez W. B., posiadającą ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W wyniku opisanego zdarzenia powódka doznała otarcie oraz urazów uda lewego, lewego piszczela oraz urazu prawej nogi. W tym samym dniu wieczorem oraz dnia następnego powódce doskwierały bardzo mocne bóle głowy. Nadto udział powódki w zdarzeniu, w którym jej samochód został staranowany przez samochód ciężarowy, spowodował rozstrój zdrowia w postaci traumy oraz urazu psychicznego. Powódka podała, że pozwany uznał, iż nie należy się jej zadośćuczynienie za krzywdę.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany oświadczył, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wypłacenia powódce jakichkolwiek świadczeń, albowiem w trakcie postępowania likwidacyjnego nie dołączyła dokumentacji medycznej, z której wynikałoby, że odniosła obrażenia ciała w wyniku wypadku z dnia 4 listopada 2014 roku.

Na rozprawie w dniu 7 maja 2015 roku strona powodowa podtrzymała swoje twierdzenia zawarte w pozwie. Wskazała, że o ile fizyczne obrażenia doznane w wyniku wypadku nie były znaczne to uraz psychiczny i przeżycia związane ze staraniem o samochód były wielkie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 listopada 2014 roku w G. powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu, spowodowanemu przez innego uczestnika ruchu, który w dniu jego wystąpienia posiadał wykupioną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej w W.. Sprawca wypadku, kierujący samochodem ciężarowym, podczas zmiany pasa ruchu nie zachował należytej ostrożności i uderzył w samochód osobowy marki F. (...), kierowany przez powódkę, na skutek czego samochód powódki wjechał na chodnik, uderzając w kamienicę.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowody: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 5.11.2014r. k. 7, zeznania powódki k. 89- 89v)

Bezpośrednio po zdarzeniu, jak i następnego dnia powódka odczuwała silne bóle głowy. W wyniku wypadku powódka doznała powierzchownych w postaci otarć naskórka oraz siniaków na nogach. Powódka nie zgłosiła się do lekarza. Na skutek wypadku powódka była w szoku, była roztrzęsiona, wystraszona, cały czas płakała. W związku z tym przez kilka dni zażywała środki uspokajające. Po wypadku powódka bała się prowadzić samochód, obawiała się kolejnego wypadku, była zestresowana.

(dowody: zeznania powódki k. 89- 89v)

Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznano powódce odszkodowanie z tytułu uszkodzonego pojazdu, natomiast odmówiono wypłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

(dowody: dokumenty zawarte w aktach szody nr PL (...) k. 26- 41, pismo pozwanego z dnia 31.12.2014r. k. 11, zeznania powódki k. 89- 89v)

Powódka wezwała pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty nie mniejszej niż 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia w terminie do dnia 22 grudnia 2014 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17.11.2014r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 8- 9)

Powyższy stan faktyczny był częściowo bezsporny między stronami, a w pozostałym zakresie został ustalony przez Sąd, na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów oraz zeznań powódki.

Zarówno treść i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd w całości przydał tym dokumentom moc dowodów.

Zeznania powódki Sąd ocenił jako wiarygodnie. Znajdowały one potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a nadto były spójne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, cierpienia i stres psychiczny doznane w wyniku wypadku samochodowego z dnia 4 listopada 2014 roku.

Natomiast strona pozwana zakwestionowała zaistnienie szkody po stronie powodowej i odmówiła wypłaty zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Natomiast

art. 445 § 1 k.c. stanowi, iż w wypadku takim Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W przypadku, gdy sprawca szkody (krzywdy) jest ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej, roszczenie o naprawienie szkody można skierować, według wyboru osoby uprawnionej – do ubezpieczonego lub do ubezpieczyciela. Każdy z nich ma obowiązek zaspokoić roszczenie odszkodowawcze, z innych jednak tytułów prawnych. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada bowiem na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w razie nastąpienia określonego w umowie wypadku. Ubezpieczyciel staje się zatem zobowiązanym wobec poszkodowanego z racji umowy wiążącej go z ubezpieczonym. Przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń obejmuje wyłącznie świadczenie, do spełnienia którego byłby w konkretnym przypadku zobowiązany sprawca.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za następstwa wypadku z dnia 4 listopada 2014 roku. Pozwany występował w charakterze ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia (osoby kierującej pojazdem), zatem obciąża go obowiązek spełnienia na rzecz powódki świadczeń przewidzianych powołanymi przepisami.

W pierwszej kolejności, przechodząc do analizy żądania zasądzenia na rzecz powódki zadośćuczynienia należy wskazać, że zadośćuczynienie pieniężne może być przyznane poszkodowanemu między innymi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Oceniając zasadność roszczenia o zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy ujmowanej jako cierpienie fizyczne, a więc obejmującej ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, rozstrój zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Przy dokonywaniu oceny tych cierpień i wymiarze "odpowiedniej sumy" zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w przepisie art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak, zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.02.2000r., sygn. akt I CKN 969/98, LEX nr 50824, wyrok z dnia 28.09.2001r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, że na skutek zdarzenia z dnia 4 listopada 2014 roku powódka doznała powierzchownych obrażeń kończyn dolnych. U powódki w wyniku wypadku wystąpiła silna reakcja na stres. W tym miejscu należy wskazać, że sprawca zdarzenia, kierujący pojazdem ciężarowym podczas zmiany pasa ruchu nie zachował należytej ostrożności i uderzył w samochód osobowy marki F. (...), kierowany przez powódkę. Samochód powódki wjechał na chodnik, uderzając w kamienicę. Powyższa sytuacja spowodowała u powódki silny wstrząs psychiczny oraz stres pourazowy. W wyniku wypadku powódka bała się jeździć samochodem, w obawie przed kolejnym tego typu zdarzeniem. Należy zatem wskazać, że wypadek, w którym uczestniczyła powódka spowodował negatywne skutki jej życiu, cierpienie psychiczne oraz stres. Należy zauważyć, że powódka do tej pory odczuwa niepokój w sytuacji planowanej podróży samochodem. W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż każda

osoba, ze względu na cechy osobowościowe może inaczej reagować na stresujące i traumatyczne sytuacje, takie jak na przykład uczestnictwo w wypadku samochodowym. Powódka zdarzenie z dnia 4 listopada 2014 roku przeżyła jako zagrożenie nie tylko dla swojego zdrowia i życia, ale również innych uczestników ruchu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że zadośćuczynienie w łącznej kwocie 2.000 zł jest w pełni adekwatne do rozmiarów doznanych przez powódkę cierpień psychicznych, lęku oraz stresu.

Natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalono jako bezzasadne.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanego na rzecz powódki ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 2.000 zł od dnia 23 grudnia 2014 roku, mając na uwadze fakt, iż powódka wezwała pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w nieprzekraczalnym terminie, to jest do dnia 22 grudnia 2014 roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 66 %. W wyniku dokonania stosunkowego rozliczenia kosztów procesu między stronami, zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 305,58 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Korfanty